

Människors hammare bygger i vinden

— eller rapport från en 'Keikka'

— STOR ÄR HIMLEN, bortom den bor rymden/människornas hammare bygger i vinden/mäktiga strukturer ropar i naturen/strömmar som renade källor till ditt hjärta.

Så skriver Kari Ilmonen i en dikt som han själv tonsatt. Tillsammans med tre andra killar från Jakobstad — Jalli Wikman, Hannu Pirttimaa och

Heimo Riihimäki har han ett "bänd" som skapar annorlunda, progressiv musik. Deras musik, som alltså är resultat av eget skapande, är akustisk och de skriver också texterna själva. Och nu handlar det inte om vare sig hjärta eller smärta. Förutom de egna texterna tolkar gruppen bland annat William Shakespeares dikter till egen musik.

De har spelat tillsammans sedan i somras — Kari Ilmonen — gitarr och sång, Jalli Wikman — gitarr och sång, Hannu Pirttimaa — bas och Heimo Riihimäki — flöjt, gitarr och sång. Nu övar de mest på veckosluten eftersom Kari studerar i Uleåborg, där han också har rykte om sig som trubadur, något som avspeglas i hans musik tillsammans med gruppen. Annars är Jalli och Heimo arbetslösa, medan Hannu har jobb i Jakobstad.

— Det är lite svårt att beskriva musik i telefon, sa Jalli Wikman till mig första gången vi talades vid. Följ med på vår "keikka" till Seinäjoki så får du höra.

Före det hade Jalli berättat litet om vad han och de andra håller på med. Dikter och akustisk musik, som varken är pop eller jazz men folkmusikinspirerad och kanske gränsar till båda. Han nämnde också att de tonsätter gamla engelska poeter.

— Hur kom ni på att tonsätta dem?

— Ja... varför inte? Det bara blev så för att vi gillade dem...

★ Till Seinäjoki

Så vi åkte till Seinäjoki. I en hyrd buss med blommiga tapeter och Bob Dylan närvarande via magnetofon pratade vi mycket om musik — om det kommersiella utbud som finns och om den musik de här killarna vill göra, och gör. Det är en dystert bild av finländskt musikliv de målar upp — det enda som går hem är punk. James Dean, Travolta och Danny.

— Mellan disco och jazz finns ingenting, det finns inget rum för att skapa "svårare" annorlunda musik.

— Människor lyssnar förstås på den musik de lär sig lyssna på. Det är inte människornas smak det är fel på i det här landet, utan på musikutbudet.

— Man borde långsamt försöka förändra det här. Låt musiken få framträda på musikens villkor, inte på pengarnas! Det finns så många bra kompositörer i Finland i dag men de har inte en chans — skivbolagen översätter helst utländska hitlåtar.

Ändå kan man se optimistiskt på situationen i dag. Konserten vi är på väg till arrangeras av KEMU — Vaasan läänin kehityvän musiikin yhdistys. Det

◆ Kari jammar i bussen till Seinäjoki. Jalli funderar — vi borde få en musikklubb till Jakobstad. Ingenting är riktigt ordnat för unga människor här.

är en förening som på kort tid lyckats samla stora skaror av anhängare kring framstegsvänlig musik. En förening i samma anda — ELMU, Elävän musiikin yhdistys, har grundats i Helsingfors och det finns också planer på att grunda en i norra Österbotten.

Vi är framme i Seinäjoki. Instrumenten lastas ut och Hannu kommer i håg något som får oss alla att skratta.

— Heimo, minns du på en keikka då du hade glömt flöjten på en soptunna i Nykarleby och vi fick åka hela långa vägen tillbaka för att hämta den!

★ Seinäjoki

Salen där konserten skall äga rum fylls snabbt till bristningsgränsen. I kväll uppträder bl.a. Jukka Gustavsson, kanske den främsta på den progressiva musikens område i Finland i dag, och Kari Ilmonen ja yhtye som jakobstadskillarna kallas.

— Vi har inte något namn ännu.

Kari inleder med en sång han själv skrivit:

Kuinka halusinkaan nousta korkealle kivelle yöllä kun tuskin sieltä tunnistin kapean varjosi kiven päällä.

Sedan följer tre andra dikter av Kari, bland annat en inspirerad av den turkiska författa-

ren Yasar Kemal och en barnvisa som heter Lento satuun.

Framförallt är det Pekka Streng och den finska folkmusiken som inspirerat Karis kompositioner, berättar han själv. Han berättar också att det är meningen att gruppen i fortsättningen helt skall gå in för egna texter.

Så ikväll blir på sätt och vis ett avsked till de engelska poeterna — Shakespeare, John Wilmot och Robert Herrick — och deras ofta oerhört pessimistiska diktning. Just på den pessimistiska tonen i dikterna har Kari, Jalli och Heimo tagit fasta i sina tonsättningar. Det blir en spännande effekt — musiken är livsbejakande och glad om man kan säga så — och publiken applåderar vilt.

Efteråt sa alla att konserten underbart.

★ Hemfärd

En keikka är en ansträngande resa. Det är redan natt när vår buss styr mot Jakobstad, och ute är det bekmörkt. Kari, Jalli, Hannu och Heimo berättar om skivan som de planerar ge ut. De har redan skickat in ett band till tre olika skivbolag.

— Ett av dem svarar att vi borde fixa till vår musik litet, göra den mera kommersiell.

— Men det gör vi inte.

— De två andra är så super-kommersiella att de nog knap-

past bryr sig om att svara. Men på våren skall vi göra ett nytt försök med Love Records.

Vårt prat tystnar ju mer vi närmar oss Jakobstad. Några sover, och en ensam gitarr försöker överrösta motorljudet från bussen. Keikkan är över.

ANNA MANNIN

◆ Kari, Jalli, Heimo och Hannu från Jakobstad uppträder på KEMU i Seinäjoki. Deras musik är levande och poetisk. Synd bara att de inte ges chans att uppträda i Jakobstad.